

Veronika Kovářová, 17 let

**Masarykovo gymnázium, Střední zdravotnická škola a VOŠZ Vsetín
Tyršova 1069, 755 01 Vsetín**

Podzim

Stromy odhalují své kosti,
svět strojí se v barevný kabátek.
Kloboučky hub se lesknou v listí,
přichází podzimu začátek.

Ptáci se slétají na elektrické dráty
a spěchají za teplem jihu,
v potoce třpytí se paprsek zlatý,
jež dere se skrz ranní mlhu.

Oblohu zdobí papíroví draci
a vzduchem se nese dětský smích.
Hory se lesknou v odpoledním slunci,
za chvíli přijde první sníh.

Modlitba

V okna se vkradla temná noc
a její tělo svádí mě,
ach Bože, přijď mi na pomoc!
Vem si můj hřích, mé břímě.

Každý pohled, každý dotek
přidá ránu do zad Krista,
ránu bičem plným důtek,
můj chtíč Tvého syna trestá.

To tví služebníci pravili mi,
že za tu lásku mě zatratíš.
Maria, oděná liliemi,
slib, že za mě se přimluvíš.

Než kohout třikrát zakokrhá,
zapřu pro její lásku tebe.
Pro smilstvo, jež mě v peklo vrhá,
já vzdám se spásy, vzdám se nebe.

Pozorně slyš má slova, Pane,
milovat ji mi nezakážeš,
je příliš pozdě Hospodine,
mou víru vzkřísit nedokážeš.

Jaro

Předčítáš verše francouzské poezie
a tvůj hlas je plný vášně.

Zahradou voní barevné hortenzie
a sad zdobí rozkvetlé třešně.

Z větví se nesou písňe slavíků,
ve vlasech leskne se ti slunce,
a ve stínu fialových šeríků,
sedíme spolu, ruku v ruce.

Když hrdlička o lásce zpívá,
tvé rty se do mých vpíjejí,
a jaro nejkrásnější bývá,
právě když dva se milují.

Pocity

Vůně horké kávy a tabáku
mísí se s tvou kolínskou
a po vzoru prokletých básníků
stávám se děvkou bohémskou.

V mých vlasech vpletené máš prsty
a tiše mi šeptáš básně do ucha,
třesu se, když pohybuješ ústy,
jsem jako motýl v síti pavouka.

Jsem zcela oddanou loutkou tvou,
vlastníš mou duši i mé tělo.
Jsem jenom figurkou šachovou,
jsem mramor, ty Michelangelo.

Zapal mě jako cigaretu
a celou mě vdechni do svých plic.
Obkresli moji siluetu
a nenech mě zmizet nikdy víc.

Ty

Po zdech se plazí stíny temné,
ve svitu luny třpytí se tvá kůže,
tvé oči jsou jak uhel černé,
tvé rty rudé jak květ růže.

Tvá tvář je bledá jako porcelán
a jak samet hebké máš vlasy,
jsi můj dokonalý Dorian,
já tebou okouzlený Basil.

Jablko zářící tak zlatě,
jež utrhla bohyně Eris,
nepatří krásné Afroditě,
dávám jej tobě, ač nejsem Paris.